

opusdei.org

Prelaadi kiri (jaanuar 2011)

Opus Dei prelaat toetub selles kirjas Paavsti Uusaasta sõnumile, milles rõhutatakse vabaduse tähtsust, mis on vajalik selleks, et "Jumalat ja kõiki inimesi armastada".

13.01.2011

Armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi.

Jõuluööl ja ka sellele järgnevate päevade ajal kõlavad meie huultel Psalmi sõnad: *Laulge Issandale uus*

*laul, laulge Issandale, kõik maailm!
Laulge Issandale ja kiitke tema nime,
kuulutage päevast päeva tema
päästet! Jutustage paganate seas tema
au, tema imeasju kõigi rahvaste
seas[1]*

Sellel rõõmuhüüdel on oma põhjus:
Jumalapoja sündimine, kes saades
inimeseks, ei lakanud olemas Jumal,
kes andis meile tõelise vabaduse.
"Kui aga aeg sai täis, saatis Jumal Isa
oma ainusündinud Poja, kes sai
lihaks Püha Vaimu läbi ja sündis
Neitsist Maarjast, et tuua maailma
rahu ja inimesed pattudest
vabastada, ut adoptionem filiorum
reciperemus (Gl 4,5), et me saaksime
pojaseisuse ja oleksime võimelised
jumalikust elust osa saama. Nii sai
see uus inimene, uus jumalalaste
sugupõlv võimeliseks, et maailm
kaosest vabastada ja kõik luua uueks
Kristuses, kes on kõik Jumalaga
lepitanud." [2]

Koos arvukate andidega, tõi
Lunastaja meile suure vabaduse
kingituse, mis teeb meid võimeliseks
armastuses Jumalat teenima, Püha
Vaimu mõjul, kes tegi meid n.ö.
”poegadeks Pojas”. Me oleme
Kristuse müstilise Ihu liikmed ja
meist on kaugele heidetud hirm, mis
meid orjastab. Püha Paulus kinnitab
meile: *Teie, vennad olete vabaduses
kutsutud.(...)Selleks vabaduseks on
Kristus meid vabastanud. Püsige siis
selles ja ärge laske endid jälle panna
orjaikkesse!*[4]

Veritas liberabit vos [5], tõde
vabastab teid. Mõeldes neile
Evangeeliumi sõnadele, kirjutab
püha Josemaria: “Milline tõde peab
see olema, mis kogu elu ajal avab
teed vabadusele ja selle ka lõpule
viib? Rõõmu ja teadmisega, mis
lähtub Jumala ja tema loodu
suhetest, tahan ma öelda: see on
teadmine, et Jumal on meid loonud ja
et Pühim Kolmainsus meid armastab

ning et me oleme üllaima Isa lapsed. Ma palun meie Issandat, et võiksime selle täiesti omaks võtta, seda päevast päeva nautida: siis võime vabade inimestena tegutseda. Ja ärge unustage: see, kes ei tunne ennast Jumala Pojana, ei või mõista oma olemise kogu sisemist tõde ja tal puudub võime, tegutseda samamoodi, nagu need, kes Issandat üle kõige armastavad.”[6] Ma kasutan palju meie Isa mõtteid, sest need on nagu *kuldmündid, mida Issand meile kingib*; me tahame anda neile samasuguse tähenduse, nagu andis neile see, kes tahtis innustada kõiki inimesi Kristust järgima ning Kirikut ja inimesi teenima. Seepärast soovitan ma: toetugem alati sellele aardele, mis aitab meil Jumala tahtega ühineda.

Vabadus, Jumalat ja tema läbi kõiki inimesi armastada, on Jumala lapseks olemise tähtsaim tagajärg. Seepärast on vaja seda kõigil

inimeksistentsi tasanditel kaitsta ja seda taga nõuda. See on ka teemaks Maailma Rahupäeval, mida me täna, 1.jaanuaril tähistame. Oma sõnumiga, mille pealkirjaks on "Usuvabadus, kui rahu tee", pöördub Benediktus XVI riigimeeste, vaimulike juhtide ja kõigi meeste ja naiste poole ja kutsub neid seda hüvet hoidma ja kaitsma. See on kõigi nende ülesanne, kes on loodud Jumala näo järgi ja tema sarnaseks. Koos elu hüvedega on see inimõiguste aluseks. "Tegelikult" – kirjutab Paavst – "avab see inimestele tõe ja võimaldab teineteisega vastastikuse respektiga suhelda. Seepärast ei pea me usuvabadust mõistma üksnes kui kaitset ahistamise vastu, vaid eelkõige kui võimet, teha otsuseid tõest lähtudes."[7]

Seejuures meenub meile, kui kirglikult kaitses püha Josemaria kogu elu ajal jumalikku vabaduse

kingitust. See tuleb väga selgelt esile ühes tema vastuses ajakirjanikele. Meie Asutaja ütles tookord: "Mis puutub usuvabadusse, siis ei ole Opus Dei selle asutamisest saadik mitte ühtegi inimest diskrimineerinud, sest ta elab ja teeb koostööd kõigiga, sest kõigis isikutes näeb ta nimesi, keda on vaja armastada ja respektierida. See ei ole lihtsalt sõnakõlks. Opus Dei on esimene katoliiklik organisatsioon, mis Püha Tooli heakskiitmisel ka mittekatoliiklasi ja mittekristlasi oma kaastöötajaks võtab. Ma olen alati kaitsnud mõttevabadust. Vägivaldama ei mõista. Seda ei suudaks ma mitte mingil tingimusel omaks võtta. Eksimuste vastu tuleb võidelda palvetega, Jumala armuga, asjalike nõuannetega; mitte kunagi vägivallaga, vaid alati armastuses." [8]

Kahjuks on paljudes maades muutunud arusaamine inimõigustest

suhetes Jumalaga, oma arvamuste austamiseks ja teenimiseks ja see on tekitanud paljudes maades suuri raskusi. Paavst avaldas suurt kurbust selle üle, et paljudes kohtades peavad "väikeste gruppidena kogunevad kristlased oma usu pärast tagakiusamist kannatama"[9]; tagakiusamist, mis lõpeb lausa märtrisurmaga, nagu me just hiljuti kogesime. "Teistes paikades", jätkab Püha Isa, "kehtivad väljaütlemata ja rafineeritud seadused ning vastuseis uskliketele ja religioossetele sümbolitele."[10]

Ja seda kõike maades, kus kristlased oma traditsioonidega on juba sajandeid enamuses olnud. Sellise võimu kuritarvitamise suhtes ei saa keegi ükskõikseks jääda."Seda kõike ei saa taluda, sest see on Jumala ja inimväärtuste vastu, see loob ebakindlustunnet, hävitab rahu ja takistab inimese arengut."[11]

Ärge mõelge, et see olukord on midagi uut. Võibolla ilmneb see tänapäeval lihtsalt laiemal kujul ja eri nüanssides, sest teavitamine on kiirem ja lihtsam, ka siis kui avalikkus ei pööra erilist tähelepanu religioossele sallimatusele, mida see tegelikult teenib. Kuid see nähtus inimkonna ajaloos ei ole uus asi. Jeesus ise on öelnud: *Kui maailm teid vihkab, siis teadke, et ta on vihanud mind enne teid.(...)Ei ole teener suurem kui ta isand! Kui nad on taga kiusanud mind, kiusavad nad taga teidki; kui nad on pidanud minu sõna, peavad nad teiegi sõna.* [12]

Sellest olukorrast räägitakse juba Vanas Testamendis. Kuulakem veelkord, mida ütleb püha Josemaria: Mõelgem vaid Psalmi sõnadele: *Miks paganad möllavad ja rahvad mõtlevad tühja?Ilmamaa kuningad astuvad esile ja vürstid peavad üheskoos nõu Issanda ja tema võitnud mehe vastu* (Ps 2,1-2). Näete siis? Ei

ole mitte midagi uut: vastuseseis Kristusele oli juba enne tema sündi; vastusesi oli talle ka siis, kui ta läbi Palestiina rändas; tagakiusamised siis ja tagakiusamised tänapäeval, koos rünnakutega tema Müstilise Ihu liikmete vastu. Miks on nii palju vihkamist, miks selline kahjurõõm puhtsüdamliku usalduse vastu, miks igal pool takistatalse mõttevabadust? [13] Selle küsimuse on esitanud inimesed paljude sajandite jooksul. Vastuse leiame Pühakirjast, eriti Ilmutuse Raamatust, mis kirjeldab piltide ja sümbolite abil seda võitlust, mida kirik sajandite jooksul on kogema pidanud ja peab nii kaua, kuni Kristus oma hiilguses taastuleb, et lõpuks oma riiki valitseda.

Aga paljudele, kes püsivad ebaõigluses, tahaksid sa vastu hakata. Jah, "kirjutab püha Josemaria, "ometi rõõmustab Issand meid sõnaselgelt: *Küsi minult ja ma annan paganad su pärandiks ning*

ilmamaa otsad su omandiks. Sa peksad nad puruks raudkepiga, sa lööd nad katki nagu potissepa tehtud astjad (Ps 2, 8-9). Need on karmid tööted ja tulenevad otse Jumalalt: me ei saa neid kõrvust mööda lasta. Kristus ei ole ilmaasjata maailma lunastaja ning ta istub auhiilguses Isa paremal käel"[14] Nii kutsub ka Paavst oma sõnumis meid eelkõige palvetama. "Ma kutsun kõiki katoliiklasi üles, palvetama oma õdede ja vendade eest, kes vägivalla ja sallimatuse all kannatavad, ning nendega solidaarne olema."[15] Palugem Jumalat iga päev usu ja usaldusega kõigi nende eest, keda nende religioossete tõekspidamiste eest kas avalikult või varjatult taga kiusatakse. Seepärast kutsun ma teid palvetama nende Kristuse sõnadega, mida meie Isa väga sageli kordas ja mida ka meie Opus Deis iga päev lausume: *ut omnes unum sint!* [16] Et kõik saaksid üheks, Jumala armastuses ja Jumala peegeldustest

lugu pidades. Nii valmistume me
”üles ehitama maailma, kus kõik
võivad vabalt oma usku või
religiooni tunnistada ja oma
jumalaarmastust kogu südamega ja
kogu oma hingega ja kogu oma
mõistusega elada”[17]

Ja et see piiramatu vennalikkuse
soov ei jääks ilma mõjuta, on vaja
kõigisse katoliiklastesse, igaühesse
neist mõistvalt ja peenetundeliselt
suhtuda ja kõikvõimalikke teid
kaitsta, mis Kiriku rüpes Jumala
juurde viivad. Tuletagem meelde
seda Evangeeliumi lõiku, kus
kirjeldatakse, kuidas mõned Apostlid,
kellel ei olnud veel Püha Vaimu
valgust, halvasti suhtusid. Nad
kaebasid teiste peale; ”Õpetaja, me
*nägime üht meest sinu nimel kurje
vaimu välja ajamas ja me püüdsime
teda keelata, sest ta ei käi koos
meiega. Aga Jeesus ütles:*” Ärge
*keelake teda, sest ükski, kes teeb minu
nimel vägeva teo, ei saa järgmisel*

hetkel rääkida minust halvasti, sest kes ei ole meie vastu on meie poolt.

[18] Püha Josemaria kommenteeris seda lõiku järgmiselt: "Mu lapsed, nende töö, kes Kristuse heaks töötavad, ei saa kunagi olla teel takistuseks.(...) Meid ei saa mitte keegi segada. Me ainult rõõmustame selle peale, kui kõik kaasa löövad, sest hingede maailm on nagu lõputu meri. Armastagem teiste panust! Mitte keegi ei ole meile koormaks." [19]

Tänapäeval ja alati on väga tähtsaks ülesandeks kõigile, eriti järeltulevatele põlvkondadele seda käitumisviisi õpetada. Millist suurepärase tööd saavad selles mõttes teha perekonnas ema ja isa, oma eeskujuga ja õigel momendil lausunud sõnadega. Ja õpetajad, kes käituvad koolis kristlike tõekspidamiste järgi. Ja sõber oma sõpradega sõpruse apostolaadi ja usalduslike vestluste kaudu, nagu

õpetas püha Josemaria. See toimimisviis on väga tõhus vahend, et religioosse fundamentalismi ja laitsismi vastu võidelda, mis Paavsti sõnade järgi on "ekstreemsed õiguspärased pluralismi ja laitsismi printsiipide vastu võitlemise vormid"[20]. Isegi siis, kui selle peene töö vilju ei ole võimalik näha, tuletab see lõppkokkuvõttes meelde nagu vette kukkunud kivi, mis enda ümber uusi ja uusi ringe tekitab[21]. Kas sa lükkad tagasi igasuguse klatshi, mis on kahjuks nii üldlevinud? Kas püüad õppida mõistlik olema ja kas teed ka vennalikku manitsust, kui vaja? Kas sa arvestad teistega, ega ahista neid?

Peale selle peaks igaüks proovima, oma vennalikku vabadust ära kasutades ühiskonna kombeid ja seadusi mõjutada. Ta peaks teistele inimestele mõju avaldama, ka neile, kes isegi ei ole usklikud, kuid kes on hea tahtega inimesed, ja eeskujuks

olema, et ka nemad teeksid endale ülesandeks, panna teised sellest aru saama. Sest "usuvabadus ei ole ainult usklike suletud pärand, vaid see kuulub kogu maailma rahvaste perele. See on õigusriigi oluline element; kui see maha vaikitakse, siis kahjustatakse sellega kohe põhiõigusi ja vabadusi, sest see on nende kokkuvõte ja tipp"[22]

Ja jälle läheneb meie Isa sünniaastapäev. Sel puhul võiksime talle *kingituse* teha, olles truud tema sõnumile ja tutvustades seda teistele, nii, et järjest rohkem inimesi võiks tema isikut ja tema kirjutisi tundma õppida. Meie, kes oleme tema kõrval elanud ja temaga suhelnud, võime olla nende tema sõnade tunnistajateks: "Kogu elu olen ma rääkinud isiklikust vabadusest ja isiklikust vastutusest. Ma olen seda kõikjalt otsinud ja otsin alati ka edaspidi, nii, nagu Diogenes inimest otsis. Ma armastan seda ülekõige; see

on hindamatu aare. Selle Jumalasse ja temast tulenevasse vabadusse armunud preestri elus ja õpetuses võime me leida hulgaliselt pidepunkte, mis aitavad meid vestluses paljude sõprade ja tuttavatega, kes otsivad headust ja õnne, aga kumbagi ei leia, sest keegi ei näita neile, kust neid leida võib.”[23]

Ja enne kui ma lõpetan, tahan jagada teiega oma rõõmu, sest ma sain enne Jõulupühi Rumeenias, Bukarestis käia. Sealsed Opus Dei liikmed töötavad rõõmsalt ja heameelega kitsastes tingimustes, minimaalsete mugavustega, nagu ka meie Isa, vastavalt Akviino Toomase õpetusele ette nägi. Selline olukord kannab palju vaimseid vilju. Ma olin seal ainult kaks intensiivset päeva, kuid nägin väga selgesti, kuidas Opus Dei vaimsus erinevate kultuuride ja traditsioonide keskel juurdub. Aidake mul Jumalat tänada ning

paluge ka edaspidi Kiriku ja Paavsti
eest, ühenduses minu paljude,
paljude palvesoovidega!

Armastuses õnnistab teid ja soovib
teile vaimulikult viljakat aastat 2011

teie Isa

+ Javier

[1] *Ps* 96, 1-3

[2] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr 183

[3] Vatikani II Kirikukogu, Konst.
Gaudium et spes, Nr.22

[4] *Gl* 5, 13 ja 1

[5] *Jh* 8, 32

[6] Josemaria Escrivá, *Jumala sõbrad*,
Nr.26

[7] Benediktus XVI., Sõnum Maailma Rahupäevaks 2011, 8.12.2010, Nr.3

[8] Püha Josemaria, *Vestlused*, Nr.44

[9] Benediktus XVI., Sõnum Maailma Rahupäevaks 2011, 8.12.2010, Nr.1

[10] Sama

[11] Sama

[12] *Jh* 15, 18-20

[13] Püha Josemaria, *Kristus möödub*, Nr.185

[14] Sama, Nr. 186

[15] Benediktus XVI., Sõnum Maailma Rahupäevaks 2011, 8.12.2011, Nr.1

[16] *Jh* 17, 21

[17] Benediktus XVI., Sõnum Maailma Rahupäevaks 2011, 8.12.2010, Nr.1

[18] *Mk* 9, 38-40

[19] Püha Josemaria, Ühe vaatluse märkmed, 16.4.1954

[20] Benediktus XVI., Sõnum Maailma Rahupäevaks 2011, 8.12.2010. Nr.8

[21] Püha Josemaria, *Tee*, Nr.831

[22] Benediktus XVI., Sõnum Maailma Rahupäevaks 2011, 8.12.2010, Nr.5

[23] Püha Josemaria, *Kristus möödub*, Nr. 184